

SLADKÝ ŽIVOT

Pippa Roscoeová

Tajemství
irské krásky

PIPPA ROSCOEOVÁ

TAJEMSTVÍ IRSKÉ
KRÁSKY

PŘEKLAD

HILDA HANSALOVÁ

Milá čtenářko,

Podruhé se v tomto měsíci setkáte s vnučkami řeckého miliardáře, který se rozhodl, že dívky, s nimiž se řízením osudu seznámil až v jejich dospělosti, se dobře provdají... i kdyby nechtěly!

Minulý měsíc, možná si ještě vzpomenete, to byl příběh nazvaný Vila na pobřeží, v němž se se svým osudem setkala Winnie. A abychom nezapomínali na to, že pár jsou vždycky dva, tak pochopitelně i Eros, její šéf a milenec... a taky otec jejího dítěte.

Tento měsíc se panovačný dědeček rozhodl, že jeho vnučku Vivi si za manželku vezme Raffaele... aby odčinil to, jak se k ní v minulosti zachoval. Je v tom ale háček... a v tom háčku je další háček. Jaký, na to už musíte přijít sama! Příběh se jmenuje Snoubenkou na chvíli.

Vždycky rád v dopise upozorňuji na knížky na pokračování, to ale neznamená, že by mé další příběhy v tomto měsíci byly nějaké popelky. Leda snad v tom smyslu, že hrdinka každé z nich se v jednu chvíli promění na princeznu. Aspoň pro toho pravého prince!

S láskou

Váš Harlequin

Pippa Roscoeová

**TAJEMSTVÍ IRSKÉ
KRÁSKY**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Claimed for the Greek's Child

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2019

Překlad:
Hilda Hansalová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2019 by Pippa Roscoe
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

ISBN 978-83-276-5175-4 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5183-9 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5179-2 (PDF)

PROLOG

Před třemi lety

„Pane Kyriakou? Za dvacet minut budeme přistávat.“

Dimitri se podíval na stevardku, která se mu na palubě soukromého letadla během celého letu věnovala, a kývl. Na nic jiného se nezmohl. Měl tak pevně sevřené rty, že by mu je dokázalo rozevřít jen páčidlo. Od začátku letu je rozevřel jen proto, aby se napil trochu whisky. Nic jiného nepil, na jídlo neměl ani pomyslení.

Vyhlédl z okénka. Neviděl bělostná nadýchaná oblaka, která se vznášela nad Lamanšským průlivem. Před očima měl tmavé vlasy, šíji, ňadra a oči krásné ženy. Představil si, jak se jejich nahá těla dotýkala, jak hladil pokožku hladkou jako hedvábí.

Přešel si dlaní po obličej, jako by chtěl setřít vyčerpání a stres z událostí uplynulého roku a jako by se chtěl zbavit nutkání nařídít pilotovi, aby obrátil let. Toužil jen po jednom – vrátit se. Vrátit se do postele, kde ležela překrásná žena – pravděpodobně ještě pohroužená do spánku. Vykradl se jako zloděj.

Když si na to vzpomněl, stáhlo se mu hrdlo a měl dojem, že se zalkne. Nemohl pochopit, proč to udělal, na co myslel. A to byl ten problém. Nemyslel.

Věděl jen jedno – došlo k tomu a bylo to překrásné. Ve chvíli, kdy letadlo přistávalo, dal by všechno za ještě jednu noc. Aspoň za jednu...

Večer strávil se svými nejlepšími přáteli Antoniem Arcurim a Danylem Nejem Al Arainem. Jako členové a majitelé dostihového sdružení *Winner's Circle* se v Dublinu účastnili několika dostihů. Měli úspěch, ale moc to neprožívali. Ten večer se všechno točilo jen kolem Dimitriho.

Rozloučil se s nimi, a od toho okamžiku se začal řídit jen instinktem. Vklouzl za volant velkého černého auta a nastartoval. Zvuk silného motoru mu vлил do žil touhu po volnosti. Vyjel z města, minul obrovskou bránu pivovaru Guinness, projížděl poloprázdnými a potemnělými ulicemi. Široké silnice se pomalu změnilly v silničky, které ho vedly na venkov. A teprve pak se zhluboka nadechl, teprve pak byl schopný přestat myslet na to, co přijde.

Bezmyšlenkovitě řídil elegantní černé auto cestami plnými zatáček a všemi smysly vnímal jen silný motor pod sebou. Něco ho hnalo dopředu – nedokázal pojmenovat, co to bylo.

Zpomalil jen ve chvíli, když zahlédl světelný pouťáč na benzinovou pumpu. Zjistil, že projíždí jakousi vesnicí. Určitě měla nějaké jméno, ale to ho nezapínalo. Zahlédl starý dům s odlupující se omítkou. Podle vývěsního štítu to byla hospoda. Na druhé straně silnice, která vesnici půlila, stál starý kostel. Jel až na konec silnice a protože tam žádná benzinová pumpa nebyla, vjel na širokou šterkovou cestu vedoucí k jakémusi penzionu, který poskytoval nocleh se snídaní.

O Irech Dimitri věděl, že jsou známí pohostinností a dobrou whisky. Obojí by teď uvítal.

Vypnul motor. Najednou na něho jako těžká deka padlo vyčerpání. Bylo tak silné, že si nebyl jistý, jestli dokáže vystoupit z auta. Zavřel oči a položil hlavu na opěrku sedadla. Byl vysílený a měl na sebe kvůli tomu zlost.

Deptalo ho, že frustrující události, které ho potkaly, budou mít do jisté míry dopad i na Antonia a Danyla... a styděl se za to.

Nakonec se sebral, přiměl se vystoupit z auta a dojít ke dveřím penzionu. Zabušil na dveře. Poprvé po dlouhé době se podíval na hodinky a překvapilo ho, že už je tolik hodin. Majitel penzionu už pravděpodobně dávno spí. Otočil se, podíval se na auto a přemýšlel, co teď... a jestli by se neměl vrátit. Vtom se dveře otevřely.

Ve chvíli, kdy se podíval do velkých zelených očí, které na něho upírala, věděl, že je ztracený.

Pobídla ho, aby vešel, položila si ukazováček na rty, druhou rukou mu naznačovala, aby šel potichu a vedla ho do nevelké haly s několika stolky a křesly. Vypadalo to tady přesně tak, jak si představoval, že malý irský penzion vypadá. Příjemně ho překvapilo, že tu měli i malý, a zdálo se, i dobře zásobený, bar.

„Hledáte ubytování?“ Skoro šeptala.

To dělám?

„Jen na jednu noc.“

Zkoumavě si ho prohlížela, jako by ho odhadovala. V jejím pohledu nezaznamenal sexuální zájem, který byl zvyklý vídat v pohledech krásných žen. Spíš se mu zdálo, že odhaduje, kolik mohl stát jeho drahý oblek a jeho hodinky – ty nejspíš stály polovinu toho, co penzion vydělal za rok – a auto před domem. Nevadilo mu to.

Vytáhl peněženku a vyndal z ní všechno, co v ní měl. Tam, kam zítra jde, peníze nebude potřebovat. Položil svazek bankovek na dřevěný barový pult.

„Ne, pane. To není... to není zapotřebí. Bude to stát jen šedesát euro... plus pět euro navíc, pokud budete chtít snídani.“

Upoutala ho irská melodičnost její řeči. Neměla světlou, pihami posetou pokožku, kterou se vyznačovala většina žen, jež viděl na dostizích v Dublinu. Její pleť byla spíše jako pleť řeckých žen, jen o něco světlejší, protože nebyla opálená. Chvíli si představoval, jak skvostně by dívka vypadala po dotecích řeckého slunce, jak by ve slunečních paprscích její pleť zářila. Dlouhé tmavé prameny vlasů měla sepnuté do neuspořádaného ohonu. Vypadala mladě... a překrásně. Pramínky vlasů přerostlé ofiny zvýrazňovaly lícní kosti a přitahovaly pohled k nádherným, smaragdově zeleným očím s nazlátlými odlesky.

Přinutil se od ní odvrátit pohled a zahleděl se na lahve v policích za barem. Když skončil s prohlídkou, byl trochu zklamaný. Kdyby si mohl vybrat, nic z vystaveného alkoholu by nepil. *Ale nemůžu si vybírat*, pomyslel si.

„Nebudu snídat. Ale vezmu si láhev vaší nejlepší whisky.“

Znovu se na něho zařívala odhadujícím pohledem. Nikoliv vypočítavým – to ne. To na ní bylo pozoruhodné. Prostě chtěla vědět, co je zač.

Jako by už v tom měla jasno, sklonila se pod barový pult, aniž by si všímala hromádky peněz, a vytáhla odtamtud dvě broušené sklenice. Byly pravděpodobně uložené na tajném místě. Peníze pořád ignorovala. Začal mít strach, jestli ji neurazil a cítil se trochu provinile.

Postavila obě sklenice na barový pult. Čekala na jeho reakci. Asi chtěla vědět, jestli se k ní připojí. Teď také Dimitri odhadoval, co je dívka zač. Zatím s ním prohodila sotva pár slov. Bylo jí zřejmě něco

přes dvacet. Měla na sobě tričko, nejspíš součást uniformy, které jí nepadlo – asi patřilo někomu jinému. Někomu mnohem většímu, než byla ona. Na kapsičce trička bylo vyšité jméno *Mary Moore*. Jako Mary moc nevypadala. Ale přestal se tím nevýznamným detailem zabývat, protože ho upoutala něčím jiným: očima. Vyzařovala z nich inteligence, laskavá povaha, ale i určitá nejistota.

Kývl, aby dal najevo, že může pokračovat. Nesáhla za sebe, aby vzala některou z vystavených lahví, ale znovu se sehnula pod barový pult a vydala láhev s něčím evidentně mnohem kvalitnějším. S něčím, co tam bylo schované pro zvláštní příležitosti. Předpokládal, že teď ta zvláštní příležitost nastala.

Nalévala jantarovou tekutinu do sklenic, a když je naplnila, jednu pošoupla po pultu k němu a druhou pozvedla.

„*Sláinte*,“ řekla.

„*Yamas*,“ odpověděl.

A oba se zhluboka napili.

Letadlo se naklonilo doprava, protože se chystalo přistávat. Když dosedalo na přistávací dráhu, v hlavě se mu znovu rychle odvíjely vzpomínky. Cítil chuť prvního polibku, cítil tlukot jejího srdce pod dlaní, viděl její dokonalá nadra, a štíhlá stehna, která rozráhl. Představil si, jak ho nohama objímá a jak vykřikla, když do ní vstoupil. Vybavil si extázi, která se ho zmocnila, když spolu vyvrcholili. Vášnivým polibkem umlčel její výkřik. Hluk zpětného tahu motoru vzpomínky přerušil.

Přistáli na newyorském letišti JFK. Stevardka otevřela dveře kabiny a rozloučila se s ním. Smutně se usmála, jako by věděla, co se teď bude dít. Ale to vědět nemohla. Jen on a na celém světě už jen dvě další

osoby to věděly – vyšetřovatel FBI a člověk, ať už to byl kdokoliv, kdo se trestného činu *skutečně* dopustil.

Pod schůdky stálo asi dvacet mužů v modrých bundách, na nichž byla žlutá písmena, která prozrazovala, že to jsou agenti FBI. Všichni muži měli opasek a na opasku zbraň a pouta.

Když se dotkl země, Dimitri Kyriakou, miliardář a světoznámý bankéř, se podíval do očí federálního agenta a natáhl k němu ruce, jak to vídal ve filmech. Už dlouho věděl, že to bude muset udělat – dlouho před minulou nocí. Když kovová pouta na jeho zápěstích zaklapla, nesklonil hlavu.

PRVNÍ KAPITOLA

Současnost

*Milý Dimitri,
přijel jsi...*

Dimitri tudy už jednou jel. Tenkrát byla také noc, ale klidná a jasná. Teď ostré světlo reflektorů proráželo clonu ze silných provazců deště a osvětlovalo mokré keře a stromy lemující silnici. Jeden nepříjemnější obraz střídal v jeho hlavě druhý. Teď měl před očima zděšený obličej svého asistenta, teď už bývalého, a naslouchal nesouvislým slovům, která ze sebe vyrážel: „Omlouvám se“, „nevěděl jsem, že“ a „pro *Kiryakou Bank* to bylo nejlepší řešení...“

Dimitri zuřil. *Jak se to mohlo stát?*

Celých devatenáct měsíců po propuštění z newyorského vězení potil krev a slzy, aby našel viníka zodpovědného za to, že byl obviněn a odsouzen za jeden z nejskandálnějších bankovních podvodů posledních desetiletí. Celou tu dobu se také snažil, aby své – a otcově – bance navrátil bývalou skvělou pověst a slávu.

A když konečně před měsícem byl jeho nevlastní bratr Manos obviněn a zatčen, myslel si, že všechny starosti, potíže a problémy jsou zažehnané. Myslel si, že všechno zlé už patří minulosti a že se soustředí na

budoucnost. Myslel si, že konečně bude moci volně dýchat.

Dokud nepřišlo avízo, že na jednom malém osobním účtu, na který se už nepodíval celé roky, došlo k neobvyklým bankovním transakcím. Teď už byl obezřetný. Sledoval jakýkoliv pohyb na jakémkoliv účtu. Jakmile se znovu ujal své funkce v představenstvu, učinil opatření, aby v jeho bance už nikdy nemohlo dojít k finančnímu podvodu.

Přede dvěma dny dostal avízo o bankovní transakci.

Byl šokovaný, když zjistil, že asistent bez jeho vědomí poukázal peníze ženě, která tvrdila, že má s panem Kyriakouem dítě.

Už jednou, hned po jeho zatčení, se nějací podvodníci pokoušeli využít situace a chtěli z ní vytlouct peníze. *Ale co bylo tohle?*

Byl to osud, že k tomu došlo ve stejné době, kdy se konal v Dublinu dostih *Hanley Cupu?*

A tak přijel do Irska, aby se v Dublinu účastnil s přáteli důležitého dostihu, ale také proto, že jeho asistent převedl padesáti tisíc euro na účet –

Zvonění telefonu přefalo proud jeho myšlenek.

„Kyriakou,“ ohlásil se do telefonu.

„*Pane, byl jsem informován, že... vy...*“

„Prosím?“

„*Je... spěch... Takže nemůžu zajistit... zveřejněno.*“

„Ztrácíš se mi, Michaeli. Tady je hrozně špatný signál,“ zlobil se Dimitri. Byl stále rozčilenější. „Ty mě slyšíš?“

„*Ano, pane... jen trochu.*“

„Poslouchej, pošli mi mail se všemi potřebnými informacemi a já se na to později podívám. Teď mi řekni jen to nejdůležitější.“

„Mary Mooreová... něco přes... let. Dcera Anna, otec... na rodném listě. Zadržena za opilství a výtržnosti... rušení...“

Dimitri zaklel. Nemohl tomu uvěřit. *Žena, kterou jsem tenkrát držel v náruči, byla alkoholička? Měla záznam v trestním rejstříku? Zatraceně.*

„Dobře. Už jsem slyšel dost. Pošli mi fakturu a já se postarám o to, aby platba –“

„Počkejte, pane, jsou nějaká... musíte...“

„Už se mi zase ztrácíš. Až se dostanu k mailům, všechno si přečtu.“

Dimitri ukončil hovor, aniž by jen na okamžik odtrhl zrak ze silnice. Jestli měl před chvílí tak velkou zlost, že si myslel, že nemůže mít větší, mýlil se. Teď se skoro třásl hněvem. Krátce se zadíval na muže, který seděl na sedadle spolujezdce. Byl to jediný člověk – kromě Antonia a Danyla – jemuž bezvýhradně důvěřoval. David Owen byl jeho právník déle než osmnáct let.

„Popravdě, ale především ze zákona, nemůžeš v tomto okamžiku skoro nic dělat,“ prohlásil David, aniž by se na Dimitriho podíval. „Nemáš v rukou nic kromě požadavku na padesát tisíc euro a zrnité černobílé fotografie malé holčičky.“

Dimitrimu to stačilo. Nepochyboval, že ta malá holčička je jeho. Když byl v jejím věku, vypadal úplně stejně. Jako ona měl černé kudrnaté vlasy a tytéž velké hnědé oči, které se smutně dívaly na svět. Dimitri si uvědomoval, že se nechává unést fantazií, ale na druhou stranu ho její smutný pohled neudivoval vzhledem k tomu, že měla matku alkoholičku a kriminálníci.

„Ve skutečnosti nemáš sebemenší důkaz, že to dítě je tvoje.“

„Ani ho nepotřebuju. Vím to. Vím, že je to moje

krev. Odpovídá věk – a propána, Davide, četl jsi přece ten mail a taky jsi viděl tu fotku.“

David pochybovačně pokyvoval hlavou. „Mohli bychom se obrátit na úřad sociální péče, ale to by vyvolalo nežádoucí pozornost a způsobilo skandál.“

„Ne. Už žádný skandál spojovaný se jménem Kyriakou. A kromě toho by to trvalo dlouho. Jedeš se mnou kvůli tomu, aby k něčemu podobnému nedošlo. Nemůžu si dovolit, aby se o tom dozvěděl tisk. Matce děvčátka jde evidentně jen o peníze. Mělo by to mít hladký průběh.“

Navigace v autě mu oznámila, že má na příští odbočce jet doleva. *Jak se mi podařilo před třemi lety dojet zrovna sem? K takovému malému zapadlému penzionu?* vrtěl v duchu udiveně hlavou.

„Víš jistě, že to chceš udělat? Jen ti znovu říkám, že podle zákona není tvoje pozice nejsilnější.“

„Ztratila právo na jakýkoliv zákonný postup ve chvíli, kdy se mě pokusila vydírat,“ zavrčel Dimitri.

Jak jsem se mohl nechat tak oklamat? Jak jsem mohl dopustit, aby se to stalo?

Dlouhých čtrnáct měsíců, zavřený jako zvíře v kleci, si v duchu přehrával každý okamžik té úžasné noci. Vzpomínka na ni byla majákem v temnotě. Vzpomínka na ni byla to nejsoukromější, co měl. Byl živ ze vzpomínek na vzrušené výkřiky, na extázi a na ten nádherný, byť šokující okamžik, když zjistil, že je panna. Nerad si to přiznával, ale zároveň ho potěšilo, že byl první muž, který držel její nádherné tělo v náručí. Myslel na to často, skoro pořád, a pomáhalo mu to přežít nejhorské chvíle ve vězení.

Podlehl sebeklamu, protože byla nevinná? A byla skutečně panna? Uvědomoval si, že jeho podezření je samozřejmě nesmyslné. Panenství Mary Mooreové